

jo i og for sig være meget rigtigt; naar Enhver kunde faae den Overbevisning, at Politiet altid faae sig istand til at træffe det Rette, saa vilde jo naturligtvis Ingen have Noget imod en saadan Bestemmelse; men foreløbig vil jeg rigtig- nok bemærke, at foruden det, at Politiets Opgave er vanskelig, saa findes der virkelig ogsaa noget Antstødeligt i Udtrykkene i Vædringsforslaget, og ikke mindre i Motiveringen til dette. Motive- ringen til Vædringsforslaget under Nr. 27 be- gynder jo med at sige: Som foran udsigtes, anser Udvalget det nødvendigt at bibeholde et vist Tilsyn med Indlændinge, der vandrer om for at søge Arbejde eller i alt Fald foregive at søge saadant. Allerede dette indeholder en saa affstikkende Forskjel, at det let maa vække en Mistanke om eller henlede Opmærksomheden paa, at Udvalget har været ude af Stand til at for- mulere de Bestemmelser, som det egentlig har hørt til Hensigt at opstille; for at opnaa sit Dø- med. En Person, der rejser omkring, behøver jo slet ikke at rejse omkring som Arbejdssøgende, han kan endog ligefrem sige til Politiet: Jeg rejser for min Fornøielse, saa er Politiet efter mit Begreb magtesløst, og det skal det ogsaa være; saalænge et Menneske ikke har overtraadt den borgerlige Lovgivning, skal Politiet lade være at antaste ham. Det staar jo i Vædringsfor- slaget, at det er den Arbejdssøgende, som Politiet skal have sin Opmærksomhed henvendt paa; Poli- tiet vil tidt og ofte blive bedraget, og dersom Forudsætningen skal være, at de, som Politiet skal ramme, skulle være Arbejdssøgende, saa vil det komme til at lade Mange gaa af dem, som det ellers skulde have fat paa. Men om ogsaa en saadan Bestemmelse kunde hjælpe Politiet endel, saa vil det formentlig findes, at den vilde virke i høi Grad generende for Befolkningen og for- hindre den frie Bevægelse, navnlig af Arbejds- klassen, som i de Tider, vi have, og i de Tider, vi formodentlig ville faae, baade er nødvendig og ønskelig. Tiderne ere virkelig saaledes, at vi i en vis Hensende maa være glade ved, at Arbei- derbefolkningen trænger til at bevæge sig; thi det er meget hyppigt, at den forandrer Opholdssted for at søge hen, hvor der er den største Fortje- neste. Nu veed jeg godt, at den ærede Ord- fører siger: Gud bevares, det er ikke Hensigten med Vædringsforslaget at paalægge den rebelige Arbejder Tvang, men Hensigten er at forebygge Strejfen omkring. Men jeg ser ikke rettere, end at Enhver af Befolkningen maa have den fuldstømmeste Frihed, indtil han forgræber sig mod

Lovgivningen; først naar han har forgrebet sig saaledes, at han er straffskyldig, er Politiets Tid til at tage fat kommen, men indtil da maa Be- folkningen, i hvilketstømmest Dømed den end vil drage omkring, have Lov til at bevæge sig uden at være udført for efter Politiets Skøn at blive tvungen til at rejse paa en bestemt Maade. Dersom Politiet faar fat paa en Person, der rejser omkring for at søge Arbejde, og den Ved- kommende har faaet Arbejde tilbudt, men ikke vil modtage det, vil Politiet formodentlig sige, at det er en falsk Opgøvelse. Men dertil maa jeg atter sige, at Politiet efter min Mening ikke skal have Lov til at gribe ind her; thi det vilde være at gribe ind i den Arbejdssøgendes Selvbøstømmelsesret. Selv om det bevises, at en Arbejds- søger har Tilbud om Arbejde, skal han endda have Lov til at drage og søge videre efter sin egen Bestemmelse — jeg forudsætter naturligtvis, at den, der saaledes drager omkring, ernærer sig paa lovlig Maade — uden i nogenstømmest Maade at blive fortrødet. Det er en Selv- sølge, at, saasnart han indlader sig paa Betleri, er det i sin fuldstømmeste Orden, at han bliver antastet. For min Betragtning er det en Selv- sølge, at jeg maa fravaade Vædringsforslaget af min ærede Kollega for 9de Kred (Strup), som gaar ud paa at gjøre det til en Forpligtelse, at Enhver, der søger Arbejde udenfor Jurisdiktionen, skal have en Opholdsbog. Det vilde efter min Mening blive en ganske utaalelig Bestemmelse, en Bestemmelse, som i den Grad vilde genere de Arbejdssøgende, at den om kort Tid vilde vække almindelig Modstand. Det, hvorom det især gjælder, siges der, er at faae fat paa de Per- soner, der betegnes i det andet Stykke i Væ- dringsforslaget under Nr. 27. Det er ganske rigtigt; dersom Politiet engang faae sig istand til at mærke sig saadanne Personer som virkelig ere Vagabonder, altsaa Personer, som rejse for at ernære sig paa ulovlig Maade, er det i sin Or- den, at Politiet tager fat; men jeg maa gjentage, at efter min Mening har Politiet i sin Haand paa anden Maade at mærke sig de Personer, som det skal mærke sig. Jeg maa gjentage, at det egentlige Kjødemærke for Politiet er, naar Folk indlade sig paa Betleri eller slike Ting; thi saa have de bevist i Gjærningen, at de handle imod Loven, og paadrage sig altsaa Straf. Ogsaa for Kommunernes Skyld synes jeg, at vi maa vel overveje, om det er rigtigt, at Politiet faar Ret til at anholde Folk, fordi de drage omkring og søge Arbejde. Det kan tidt give Anledning til